

J. Hage: Jeg maa tilstaa, jeg ogsaa er bleven meget forbavset ved at se dette Ændringsforslag og navnlig ved at høre Motiveringen. Jeg kan henholde mig til, hvad den højtærede Minister udtalte, at hele Lovens Grundprincip er det, at den enkelte i sin egen Interesse — og saa mener man tillige, det er Samfundets Interesse — forlanger Forbud nedlagt og saa til Gengæld maa finde sig i, at hans Kyststrækning ogsaa bliver belagt med Forbud. Det vil blive kuldkastet, naar han kan tvinges af andre til at faa Forbud nedlagt paa sin Kyst, selv om han mener, at der slet ikke er Fare paa Færde, og selv om han ikke har mindste Interesse af det. Jeg forstaaer vel, hvorfor den ærede Forslagsstiller ikke tør gaa til dette, at Forbuddet *ikke* skal omfatte Kystejernes Strandbred i dette Tilfælde. Det er Frygten for, at Lovens Hensigt at benytte Forbuddet mod at tage fra egen Strand som Værn mod urimelige Forbuds Nedlæggelse skal blive illuderet, og at den private Kyst ejer skal henvende sig om Forbuds Nedlæggelse til andre, som paastaa, at de have Interesse i det, og derved blive fri paa sin egen Kyststrækning. Det er det, man er saa bange for, og det er det, der hindrer os i at faa nogen fornuftig Lov paa dette Omraade, men som Forslaget er affattet, anser jeg det for ganske umuligt, at man nogen Sinde vil komme til et Resultat. Jeg vil virkelig alvorlig henstille til det ærede Medlem og ogsaa den ærede Ordfører, om det ikke kunde lykkes at mane noget af denne Spøgelsefrygt ned, for at vi dog kunde komme til et fornuftigt Resultat i saa Henseende.

Hvad den højtærede Minister udtalte om Kysten Nord paa, kan jeg fuldt ud tiltræde, og jeg kan netop supplere det med et Eksempel, som maaske de fleste kende, nemlig Marienlyst Forlystelsesetablisement, som skal have lidt overordentlig stor Skade, og der skal det være gaaet saaledes til, at den foregaaende Ejer, da han solgte, tillige havde handlet med alle de Sten, der laa uden for hans Kyst. Efter den nuværende Lov kan ingen komme til at røre det. Den, der ejer Kyststrækningen, betragter sig halvvejs som Ejer, og i hvert Fald, naar man har hans Tilladelse, og han ikke gør Indsigelse derimod, kunne Stenfiskerne og enhver som helst anden handle med ham om Stenene. Det er jo det, der er det fortvivlende ved den nuværende Lov, at den faktisk udstrækker Kystejernes Ret til Kystterritoriet. Det er netop det, der er sket her. Stenene ere solgte for mange

Tusinde Kroner til en anden, saa at den Ejer, der senere kom, maatte se paa, at hans Kyst var blottet for al Beskyttelse af Sten, og nu have vi Kalamitetten. Det er en Grund mere til at haste med at faa denne Lov gennemført snarest muligt, og jeg haaber, at den ærede Ordfører ikke vil sætte Stenfiskernes Interesser som de eneste. Jeg ved nok, at den ærede Ordfører sagde, at det vil han ikke, men jeg vil da ogsaa haabe, at det maa vise sig lidt mere i Gerning, end det forekommer mig, at det har vist sig tidligere.

N. J. Larsen: Naar den ærede Landbrugsminister med Styrke fremhævede, at det var en vigtig Opgave at værne om Kysten, og at vi i de sidste Dage vare blevne alvorlig mindede derom, da er jeg ganske enig med ham deri, og det er ud fra den samme Betragtning, at jeg har tilladt mig at stille mit Ændringsforslag. Jeg er gaaet ud fra, at naar det virkelig er Meningen med Lovforslaget at ville gøre noget af Betydning for Kystsikringen, kan man ikke blive staaende ved blot at give Ejerne af Kyststrækninger Ret til at faa Forbud nedlagt, men saa maa denne Adgang udstrækkes til enhver Ejendomsbesidder, som godt gør, at det er nødvendigt, at den omhandlede Sikkerhedsforanstaltning træffes. Den højtærede Minister paaberaabte sig Grundlovens § 82 imod mit Forslag. Jeg kender denne Paaberaabelse af Grundlovens § 82 fra flere tidligere Forhandlinger. Paragraffen selv har jeg stor Respekt for. Jeg sætter den private Ejendomsrets Ukrænkelighed saa højt som nogen, men jeg har ofte i Folketinget set denne Paragraf blive trukken frem paa en saadan Maade, at jeg har maattet betragte det som et Misbrug af Paragraffen. Der er her slet ikke Tale om at gaa denne Grundlovsparagraf for nær. Her er kun Tale om, at man, hvor en Samfundsinteresse kræver det, udsætter den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred for en Servitut, som i Reglen vil være meget lidt følelig for den vedkommende Ejer. Naar man anerkender, at det er en alvorlig Samfundsinteresse, at Kysten sikres, saa er der virkelig ogsaa al Grund til at paalægge de til Havet umiddelbart stødende Strækninger en saadan Servitut i alle de Tilfælde, hvori det oplyses at være nødvendigt af Hensyn til Kystsikringen. Det underer mig ikke, at det ærede Medlem for Freløvsborg (J. Hage) ogsaa ved denne Lejlighed er optraadt med Forbavelse, fordi jeg har rørt ved Spørgsmaalet om den pri-